

6. Weber M., Protestantska etika i duh kapitalizma, Logos, Sarajevo, 1968
 7. Žižmond E., Stagflacija se je v letu 1987 nadaljevala, Bilten EDP 1/1988, IEDP – VEKŠ, Maribor

Kanje

Peter
Kolšek

KOSEC
KOSO BRUSI

Moja kosa je kot ožarjena kača
 bežala med visokimi travami in murni.
 Tedaj sem opazil posebno lepo posteljo
 iz pisanih rož,
 da sem se zdrznil in si rekel:
 tu bi hotel ležati s svojo ljubico,
 ko bo visoka noč,
 že tako dolgo se nisem ljubil na travniku!
 Murni so mi še lepše zapeli,
 kar bal sem se, da ne bi kateremu
 prerezal svilenega grla,
 takó urno sem opletal med bilkami.
 A ko sem se uzrl,
 je bila moja postelja
 iz travniških rož pokošena.
 Hitro sem sklenil: o tem
 ljubici niti besede.

USPAVANKA Ko ti zvečer ugasnem luč,
 se nad vodámi prižge uspavanka,
 nikoli zapeta,
 nikoli moja preja čez tvoje oči.
 Morda je poljub kaplja,
 ki ti s potočnim glasom
 še nekaj časa vrača sen na začetek,
 da prihaja žuborenje celo nadme
 kot kratek gorak objem.

Zato je v najinem oddaljenem dihanju
 nerazsuta pesem še glasnejša,
 zato je moj obraz v oknu buden,
 kot bi skušal najti zate spanec
 v temni kiti reke.
 In bolj ko jo razpletam,
 višji so zublji prihodnjih poljubov,
 meni že tujih.
 Višja so ušesa, v katera lovim
 tvoj veliki sladkosnedni svet.

KLEPETANJE ŽAB Ko se k reki spusti mesečina,
 jo žabe razkljuvajo na koščke.
 Majhni ognjeni zublji letijo v okna,
 za njimi pa zrastejo sence
 kot čudežni lokvanji.

Če je med njimi preplašen obraz,
 že dolgo trd od molčanja,
 se bo zdaj nemara zganil
 in zalučal svojo zeleno uro
 proti ugašajoči reki.

KANJE Kanje sedijo na špicah topolov
 kakor jedkani obtežilniki nad pokrajino.
 Njihova telesa so vozli
 predaleč iztegnjenih barjanskih cest
 in zbitih stebrov molka.

Le po razpihanem perju se domače
prepoznavajo.

Tenka sipina snega
preti s surovo goloto od spodaj.
Tako je ostra gravura popolna;
vanjo se ni mogoče skriti,
kakor ni mogoče brez hudega
preživeti ta okljувani dan.

TI, KI ZNAŠ
ZAKURITI PEČ

Ti, ki znaš zakuriti peč.
Ki poskrbiš, da se ogenj
pravočasno séli v plave saje,
v sanje novoletnih smrek.
Kdaj bo tvoj stok zapustil šatuljo,
v kateri se trkajo solze,
bela kolibrijeva jajca?
Misliš, da ti mahajo otroci,
toda pred očmi ti lebdijo
njihove odrezane roke.
Tvoja prisotnost je vedno bolj odveč
in vedno bolj oglušujoča.
Med tišino in samoto je premica
iz zamolčanih in zavrženih besed,
ki jih boš moral izreči.
Sebi, ki sekaš drva
in misliš, da so žarna polena
gradivo za mir in kadilo.

KLJUB VSEMU

Vidiš,
kako prebira veter rebra stolpnic,
kako neusmiljeno jih bije dež!
Čeprav okna divje stikajo glave,
so ljudje že zdavnaj legli med pepel,
pihat v svoje ohlajene sanje.

Midva pa, budna in gola,
zaigrajva na prste,

ki ležijo med nama;
 naj perilo na vrvi
 meče svoje odrezane noge
 še više!

LISTJE Ne morem reči,
 da na tvoje prsi jočejo celo drevesa,
 ker na njih ne jočem niti jaz.
 Pa vendar, ko gledam, kako nate
 naletava listje in te oblaga s časom,
 je v meni suhotni dan še težji.

Ne morem reči,
 spel sem ti lase na vratu
 in si ustvaril žensko po svoji podobi.
 Ljubila si že pred mano
 in si brez podobe;
 tvoja nejasnost je moji enaka.

Prišla si iz listja
 in se v listje povrneš.
 Tvoje krilo je posuto z listjem.
 Tvoje besede so listje,
 ki ima rob grenkejši od sredice.

ŠE ENA PESEM
 O JESENI

Naj pričnem z listjem,
 z zrakom, ki temni?
 S padanjem vsega,
 kar dviga veke v hrib,
 porisan z živalmi.
 Naj poslušam sesedanje medu?
 Resnica je, da je zdaj nekdo odveč!
 Tisti, ki molče bedi,
 ki čaka, da ga vino drugič pokliče,
 ko vrane zatemnijo polja.
 Da bo v njegovi »duši« pognala trpka sled.

A zakaj smo se hahljali,
 ko smo brisali svojo kožo ob svetlobo,
 ko so gole ploskve oči zadevale
 ob hrbte juter in spočitih žensk?
 Ki ne pridejo nikoli pravočasno trgat zvezd.

Zaman je. Ne zato, ker bliski
 le še v spominu ali spanju trgajo nebo,
 ker si ljubimci mrzlično postiljajo na platnu
 in bi radi poskrili le še prste...

– Drevesa brez prestanka hrepenijo po goloti,
 po ljubečih vranah, ki držijo v črnih srcih
 jasni mir iz bolečine.

Izginule podobe (Odlomek)

Lilijana
 Resnik

Ljubica Kordel se je s svojim fantom sprehajala pod oknom moje sobe. Stala sem pred prozornim zastorom in opazovala, kako se doli po ulici sprehajata. Njej je bilo sedemnajst, meni je bilo sedemnajst, njemu pa štiriindvajset. Imel je debelo glavo, debele ustnice, brado in očala, dioptrije – 8. Držala sta se pod roko. Paradirala sta. Ne, ona je paradirala. Toda kasneje mi je povedala: Niti rada ga ni imela. Izza

zastora sem gledala Ljubici v obraz. In kasneje spet, ko se nisva videli leta in leta, ko se nisem več hotela zmeniti za Ljubico Kordel, ko sem to deklico, ki se je šla s svojim prvim fantom sprehajati pod okno moje sobe, zbrisala, prečrtala, otemnila, kot se obrabi predolgo hranjen filmski trak, ko nje ni več bilo v mojem življenju, torej v nikakršnem življenju več, kasneje, tedaj, mi je nekdo rekel, in ker ni vedel, kako brezobzirno, ker tudi Ljubica ni vedela, kako zelo brezobzirno, šele tedaj so mi rekli: Saj vedve sploh nista bili za skupaj!

Z Ljubico Kordel nisva bili za skupaj. Zato pa sva v tesnem prijateljstvu prebili skoraj šest let. Pri sedemnajstih mi je bila ta deklica moški in ženska, bila je moj prvi pobližji stik s človeškim svetom, da je bil ta stik